

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 226.

Solgte Session.

55de Mode.

Fredagen den 7de December Kl. 1.

(Forsat).

Tscherning: Jeg skal ikke gaae ind paa en almindelig Forhandling om det ene eller det andet Fængselsystem er det rette; thi vi vilde deels ikke blive færdige dermed, og deels staaer det egentlig heller ikke i Forbindelse med den foreliggende Sag. Hvad den ærede sidste Taler bemærkede i Slutningen af sit Foredrag, var ikke ganske rigtigt; han har ikke rigtig opfattet, hvad jeg sagde. Jeg har sagt: det at standse Udviklingen af Fængselsbygningen, saaledes som Regjeringen har forlangt den, for at komme til en nyere Erkjendelse, om man ikke skal bygge flere Cellefængsler, vil ikke være rigtigt, eftersom de Erfaringer man har gjort med Hensyn til Cellefængslerne, hvor de have været benyttede i længere Tid, saavidt jeg kan skjønne, ikke har ført til at forøge Cellefængslernes Antal, men derimod til at søge over paa en anden Vej, hvor man har beffæstiget Fangerne mere i Forbindelse med Andre, mere i det Frie, og paa en saadan Maade, at de blive satte i en Overgangstilstand. Jeg har aldeles ikke sagt dette for at angribe Cellefængslerne i det Hele eller forsvare noget andet System; men blot for at modarbejde den Bestræbelse, der, saavidt jeg kan see, danner Hovedgrundlaget for Fleertallets Forslag, og som gaaer ud paa ikke nu at komme ind paa at afgjøre denne Sag, fordi man endnu en Gang vil have det undersøgt, om vi ikke skulle

fortsætte det, der var begyndt i 1842 med de philanthropiske Cellefængsler. Jeg mener nu, at vi ved denne Lov bør afgjøre, at vi ikke ville slaae ind paa denne Vej. De, som ikke ville indrømme den Betragtning Gylbighed, at man er kommen til Erkjendelse af, at man har drevet dette System forvidt, de maatte naturligvis stemme med Fleertallet, men de, som dele min Anskuelse, at man paa mættigfoldige Steder, saavel som ogsaa her i Landet, har en fuldkommen Erkjendelse af, at man er gaaet forvidt med dette System, og derfor heller bør standse med det, idet man ikke naaer Resultater, der pr. Mand ere 80 Rd. værd om Aaret, de bør stemme for Loven og derved komme til at gjøre dette Skridt fremad. Mine Indsigelser have altsaa kun været af en negerende Natur, og de forpligte mig ikke til at opstille noget Positivt. Det Positive, jeg hentyder til, bliver ikke hindret, hvad enten Regjeringens Plan bliver vedtaget eller Mindretallets Forslag træder imellem. Nu sige de ærede Herrer af Udvalgets Fleertal: „Naar vi ikke kunne faae vor Plan sat igjennem, som gaaer løs paa at træde imellem og hindre en endelig Afgjørelse af dette Spørgsmaal og faae det bragt endnu engang under Forhandling, saa vilde vi hellere følge Regjeringens Forslag“, og dersom jeg forstod den ærede sidste Taler ret, saa vilde han hellere gaae ind paa et Forslag, der knyttede sig til disse bestemte Tegninger, og saa lade Regjeringen bygge efter disse Tegninger, end han vilde gaae ind paa et Forslag, som bringer Tegningerne under en ny Overvejelse, førend der kan bygges efter dem; men dette forekommer mig at hvile paa den allerbesynderligste